

evite dificultățile și mai ales solicitările relației cu celălalt soț.

Părinte Profesor, de ce ar fi nevoie de mai mult de doi copii?

– Din experiența mea, copilul singur la părinți crește cu un handicap major, de care nu scapă toată viața, acela de a suporta toate presiunile venite din partea părinților sau a mediului înconjurător și a vieții însăși. Ceea ce s-ar fi descărcat pe doi, trei sau mai mulți copii, se descarcă acum pe unul singur: aspirațiile și visele părinților, temerile, riscurile, tensiunile viitorului, dilemele, opțiunile etc. Aceste presiuni se manifestă, de obicei, într-o evidentă dificultate de a decide. Copilul singur la părinți decide foarte greu, balansează permanent între decizii contrare, între opțiuni posibile. Am cunoscut multe astfel de cazuri. Nu mai vorbim de lipsa exercițiului de a împărți lucrurile, darurile cu altcineva. De fapt este același lucru! Al doilea copil

vine cu o descărcare importantă. Totul se va împărți la doi. Dar rămâne riscul disputei: tu sau eu. Abia al treilea copil și ceilalți în egală măsură – îi scoate pe cei doi din dispută: nu mai sunt numai eu și tu, ci mai este și el. Disputa sau lupta în doi creează iarăși o psihologie defectuoasă. Copilul crescut numai cu un frate va vedea în oricine o persoană cu care-și dispută sau împarte situațiile, lucrurile etc. Abia venirea celui de al treilea îi așază pe copii în firescul existenței, în care lucrurile se împart la trei, după cum ne arată și pronumele personale: eu, tu și el. Teologia creștină afirmă și propune existența în Treime, ca chip al existenței depline. Oamenii sunt făcuți după chipul Preasfintei Treimi. Părintele Profesor Dumitru Stăniloae valorifică în pagini memorabile înțelegerea lumii după chipul Treimii Dumnezeiești. Relația dintre mine și tine este incompletă dacă nu are un martor în care se reflectă, care o confirmă și dă mărturie despre ea.

Sursa: lacasuriortodoxe.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 14 iulie	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 15 iulie	18:00	Vecernia
Duminică 16 iulie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Iar de i se pare cuiva că știe ceva,
încă nimic n-a cunoscut precum se cade a cunoaște.”*

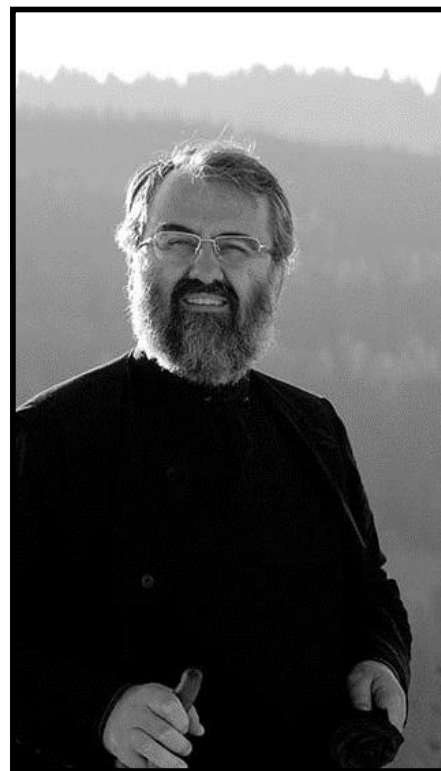
(I Corinteni 8, 2)

Nr. 218 / 9 iulie 2017

DESPRE FAMILIE

Părinte Profesor, trecând acum într-un alt registru al discuției noastre, vă voi întreba: care sunt sfaturile Sfinției Voastre pentru a avea o căsnicie fericită?

– Eram mai optimist în tinerețe. Acum sunt mai pesimist. Experiența câtorva zeci de ani de căsnicie, dar mai ales de contact duhovnicesc cu nenumărate familii mi-a temperat mult entuziasmul din tinerețe. Cred și de data aceasta că pentru a avea o căsnicie fericită trebuie mai întâi să vrei cu tot dinadinsul acest lucru. O să vi se pară deranjantă insistența mea asupra acestui aspect, dar tot din experiență vă spun că soții vor mai curând dreptate în familie decât fericire. Eu îi provoc la spovedanie să spună cu glas tare că vor o căsnicie fericită și cei mai mulți nu pot să spună măcar acest lucru. Am în vedere pe cei care au fost cuprinși de rutina și de inerția căsniciei.

**PĂRINTELE
CONSTANTIN
COMAN**

Înainte de căsnicie și la început toți spun că își doresc o căsnicie fericită și chiar și-o doresc cu adevărat. După ce s-au confruntat cu concretețea însoțirii, sunt mai curând prinși de dorința obsesivă de a avea dreptate în disputa cu celălalt, de a se îndreptăți. Și în consecință nu văd fericirea decât cu condiția ca să se facă voia lui și celălalt să renunțe la dreptatea sa, să se îndrepte, să fie cum și-l dorește. Reușita căsniciei depinde de măsura împlinirii personale, iar măsura împlinirii personale este dată de măsura capacității sacrificiului de sine, a jertfelniciei. Căsnicia presupune răspunsul la chemarea sau provocarea esențială a vieții, aceea de a iubi pe celălalt. Ori iubirea celuilalt presupune sacrificiu de sine. Marea provocare este nu să-l ai pe celălalt, ci să i te dai! Dacă această logică este inversată se anulează orice șansă de împlinire în căsnicie, și aceasta devine un chin zadarnic. Viața omului este un mare dar, o mare taină, un univers extraordinar, o adâncime de nepătruns, o minune. De aceea responsabilitatea lui este uriașă. Investim voință pentru a înfăptui multe lucruri în viața noastră, uneori chiar neînsemnate, dar nu investim aproape nici un strop de voință pentru a iubi. Ne amăgim că dragostea este ceva care vine de la sine. O confundăm cu atracția trupească de cele mai multe ori. Nimic mai greșit! Și totuși

majoritatea dintre noi cădem în această capcană. Capabil de iubire nu poate fi cineva confuz, inconștient, care-și duce viața la nivelul instinctelor primare. Pentru a iubi este nevoie de maximă trezvie sufletească, duhovnicească, de simțire curată.

Un alt aspect mai practic și, oarecum, mai la îndemână este așezarea cu fermitate în propria fire. Însoțirea bărbatului cu femeia va fi cu atât mai reușită cu cât bărbatul este mai așezat în firea sa bărbătească, cu cât este mai bărbat și cu cât femeia este mai așezată în firea sa femeiască, cu cât este mai femeie. Dacă cineva întreabă ce înseamnă să te așezi în propria fire, face dovada că nu are simțul și cunoștința propriei firi și aceasta este o problemă. Asumarea firii începe cu cunoașterea ei. Cunoașterea începe cu anatomia dar nu se termină aici pentru că firea bărbătească este bărbătească în toate componentele ei și ca întreg, după cum și firea femeiască este femeiască în toate componentele ei și ca întreg. Cele mai multe probleme în căsnicie vin de la confuzia care domnește în fiecare dintre subiecți în ceea ce privește specificul propriei firi. Nu este timp să discutăm aici în amănunt acest aspect. Voi spune numai că în ceea ce privește însoțirea cu femeia, bărbatul este dotat cu o fire care să-i slujească darul specific firii sale – specific prin raportare la femeie –

anume acela de a stăpâni femeia, iar femeia este dotată cu o fire care să slujească supunerea față de bărbat. Acest lucru poate fi dovedit pornind de la cele mai mici componente ale trupului și ajungând la suma manifestărilor specifice firii. Bărbăția, cum spuneam și mai sus, se manifestă în capacitatea de a stăpâni, care începe cu stăpânirea de sine. Criza familiei de astăzi nu vine din căderea femeii de la condiția de a se supune soțului, ci din faptul că bărbății nu ajung să-și activeze darul stăpânirii de sine. Prima care simte că bărbatul nu este stăpân pe sine și deci nu-și poate exercita stăpânirea nici asupra ei, este soția sa. În acest caz, soției îi va veni foarte greu să se supună unui bărbat neputincios, slab, imatur. Soluția ar fi ca cei doi să-și cunoască foarte bine putințele și neputințele și să se ajute reciproc în a și le depăși. În care caz, fundamentală este înțelegerea. Să arăți celuilalt înțelegere.

A avea copii este un lucru nedorit astăzi: presupune durere, grijă, oboseală, stres, efort financiar. Ce aduce nou un copil?

– Nu aș fi de acord cu afirmația dumneavoastră. Din experiența mea, cred că se revine încet-încet la nașterea mai multor copii într-o familie. Cred că sunt puțini cei care nu-și doresc copii deloc din motivele pe care le-ați enumerat. Nu se poate

pierde instinctul firesc de a naște copii. Eu cunosc în jurul meu familii care au trecut nu numai peste doi, ci și peste trei și peste patru copii și chiar și peste mai mulți. Copilul aduce griji, oboseală, efort de toate felurile, dar se înscrie în firescul vieții. Cine refuză să nască se așază în postura de a-și condamna propria naștere. El nu ar fi existat dacă părinții lui ar fi gândit la fel. Așa a făcut Dumnezeu lumea ca să ne naștem și să naștem. Copilul aduce împlinire, bucurie, gustul purității, al nevinovăției, al frumuseții, al neprihănirii. Nu cred că este nevoie să pledăm pentru nașterea de prunci. Este un lucru de la sine înțeles. Copilul aduce mult sprijin în ceea ce privește consolidarea căsniciei. Copilul unește pe cei doi soți, cum se spune. Este binevenit și pentru că provoacă pe cei doi soți la ieșirea din egoismul în doi. Împreună, de acum se vor raporta la un al treilea, în care se regăsesc amândoi în egală măsură, la modul foarte propriu, dar care reprezintă o persoană aparte. Cu toate acestea trebuie spus că însoțirea celor doi reprezintă căsnicia în sine, copilul este rodul căsniciei. Odată crescuți mari, copii se desprind de părinți și cei doi soți rămân mai departe, până la sfârșit, împreună. Spun acest lucru pentru că există ispita foarte frecventă de a face din relația cu copilul un substitut pentru relația cu celălalt soț. Sunt mulți părinți care se refugiază în relația cu copiii, încercând astfel să